

Διά ταύτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

κρίνει και αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Καταδικάζει το Κοινοβούλιο στα δικαστικά έξοδα και στις δαπάνες που υποβλήθηκε ο προσφεύγων.

Pescatore

Due

Bahlmann

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 19 Μαΐου 1983.

Κατ' εντολή

του γραμματέα

H. A. Rühl

Κύριος υπάλληλος διοικήσεως

Ο πρόεδρος του δεύτερου τμήματος

P. Pescatore

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ SIMONE ROZÈS
ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 17 ΜΑΡΤΙΟΥ 1983 ¹

*Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,*

Ενώπιόν σας εκκρεμούν δύο προσφυγές, που άσκησαν κατά του Κοινοβουλίου ο Βασίλης Μαυρίδης (υπόθεση 289/81) και ο Κωνσταντίνος Βέρρος (υπόθεση 306/81), υποψήφιοι και οι δύο για τη θέση του προϊσταμένου τμήματος, υπεύθυνου για το γρα-

φείο πληροφοριών του θεσμικού αυτού οργάνου στην Αθήνα.

Οι δύο προσφεύγοντες ζητούν, σε τελευταία ανάλυση, την ακύρωση:

— της αποφάσεως της επιτροπής επιλογής που είχε συγκροτήσει το Κοινοβούλιο περί αποκλεισμού τους από το διαγωνισμό

1 — Μετάφραση από τα γαλλικά.

και

— του διορισμού στον οποίο κατέληξε η διαδικασία επιλογής.

Με την προσφυγή του ο Βασίλης Μαυρίδης ζητεί επίσης την ακύρωση της διαδικασίας αυτής στο σύνολό της.

Η ομοιότητα αυτή του αντικειμένου και ο κατά ένα μέρος κοινός χαρακτήρας των λόγων που προβάλλονται δικαιολογούν την ανάπτυξη ενιαίων προτάσεων στις δύο αυτές υποθέσεις.

I — 1. Στις αρχές του 1981, το Κοινοβούλιο κίνησε την αναγκαία διαδικασία προσλήψεως για την πλήρωση της επίδικης θέσεως. Επειδή οι μέθοδοι της προαγωγής, της μεταθέσεως και της μετατάξεως από άλλο όργανο δεν απέφεραν αποτέλεσμα και λόγω της πολύ εξειδικευμένης φυσιογνωμίας της θέσεως αυτής, η διοίκηση του Κοινοβουλίου αποφάσισε να εφαρμόσει την εξαιρετική διαδικασία της προσλήψεως χωρίς διαγωνισμό που προβλέπει το άρθρο 29, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Η επιτροπή ίσης εκπροσωπήσεως επιδοκίμασε την απόφαση αυτή στις 7 Μαΐου 1981.

Στις 18 Ιουνίου του ίδιου έτους, δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα ανακοίνωση για την πλήρωση της επίδικης θέσεως. Η ανακοίνωση περιέγραφε τα καθήκοντα που συνεπάγεται η θέση αυτή. Καθόριζε, επίσης, τις προϋποθέσεις που πρέπει να πληρούν οι υποψήφιοι, ήτοι ιδίως:

«— πτυχίο πανεπιστημιακού επιπέδου ή επαγγελματική πείρα που να εγγυάται ισοτιμία επιπέδου,

— αποδεδειγμένη πείρα σε θέματα δημοσίων σχέσεων και δημοσιογραφίας,

— πολύ καλή γνώση των ευρωπαϊκών προβλημάτων».

Δεν προβλεπόταν, επομένως, καμιά προϋπόθεση ηλικίας.

Η ανακοίνωση καλούσε τους υποψήφιους να υποβάλουν τις αιτήσεις τους μέχρι τις 20 Ιουλίου.

Για να τις εξετάσει, το Κοινοβούλιο συγκρότησε επιτροπή επιλογής, η οποία περιελάμβανε και έναν εκπρόσωπο του προσωπικού. Κατά την πρώτη της συνεδρίαση, στις 7 Ιουλίου, η επιτροπή αυτή αποφάσισε, με βάση την ανακοίνωση για την πλήρωση κενής θέσεως, να επιλέξει εκείνους τους υποψηφίους που είχαν ιδίως:

«— αποδεδειγμένη πείρα τουλάχιστον δέκα ετών στους τομείς των δημόσιων σχέσεων και της δημοσιογραφίας·

— ευχέρεια στις επαφές με ποικίλους συνομιλητές και εμπειρία όσον αφορά τους πολιτικούς κύκλους·

— ηλικία από 35 μέχρι 50 ετών (να έχουν δηλαδή γεννηθεί από 1ης Αυγούστου 1931 μέχρι την 1η Αυγούστου 1946)».

2. Ο Βασίλης Μαυρίδης και ο Κωνσταντίνος Βέρρος υπέβαλαν και οι δύο αιτήσεις συμμετοχής στις 17 Ιουλίου 1981.

Στις 7 Αυγούστου, ο πρόεδρος της επιτροπής επιλογής τους πληροφόρησε ότι η υποψηφιότητά τους αποκλείστηκε, διότι δεν ενέπιπταν «στον αριθμό αυτών που είναι ηλικίας από 35 μέχρι 50 ετών — όρια που καθόρισε η ίδια η επιτροπή». Πράγματι, ο μεν Βασίλης Μαυρίδης είχε υπερβεί το ανώτατο όριο ηλικίας, ο δε Κωνσταντίνος Βέρρος δεν είχε συμπληρώσει το κατώτατο όριο.

Με επιστολή που απήνυθε στις 14 Αυγούστου στην υπηρεσία προσωπικού του Κοινοβουλίου, ο τελευταίος εξέφρασε τη μεγάλη του έκπληξη για τη δικαιολογία που προβλήθηκε προς αποκλεισμό της υποψηφιότητάς του, δεδομένου ότι η ανακοίνωση κενής θέσεως δεν ανέφερε προϋπόθεση ηλικίας. Στις 25 Αυγούστου, απέστειλε αντίγραφο της επιστολής αυτής στο

γενικό γραμματέα και στο γενικό διευθυντή διοικήσεως του Κοινοβουλίου.

Στις 2 Σεπτεμβρίου, έλαβε απάντηση που έφερε την υπογραφή του προέδρου της επιτροπής επιλογής. Πληροφορήθηκε, έτσι, ότι η διαδικασία προσλήψεως για την πλήρωση της επίδικης θέσεως πραγματοποιήθηκε βάσει του άρθρου 29, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, ότι, επομένως, δεν είχαν υποχρεωτικώς εφαρμογή οι διατάξεις του παραρτήματος III του κανονισμού αυτού και ότι οι επιτροπές επιλογής διαθέτουν μια πιο ευρεία διακριτική εξουσία για τον καθορισμό των κριτηρίων που οι ίδιες κρίνουν πρόσφορα.

Οι υποψήφιοι που επέλεξε η επιτροπή επιλογής κλήθηκαν για συνέντευξη στην Αθήνα την 1η, 2α και 3η Σεπτεμβρίου 1981. Στο τέλος των εργασιών της, η επιτροπή επέλεξε έναν αριθμό ονομάτων που περιελήφθησαν στον πίνακα επιτυχόντων. Η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή διόρισε έναν από αυτούς από 1ης Ιανουαρίου 1982.

Οι προσφυγές του Βασίλη Μαυρίδη και του Κωνσταντίνου Βέρρου πρωτοκολλήθηκαν στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 11 Νοεμβρίου και την 1η Δεκεμβρίου 1981, αντίστοιχα.

II — Το παραδεκτό της προσφυγής του Κωνσταντίνου Βέρρου δεν έχει αμφισβητηθεί.

Αντίθετα, το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι η προσφυγή του Βασίλη Μαυρίδη είναι απαράδεκτη επειδή δεν ακολουθήθηκε η διαδικασία της διοικητικής ενστάσεως. Κατά το Κοινοβούλιο, η σχετική με τους διαγωνισμούς νομολογία του Δικαστηρίου, την οποία επικαλείται με την προσφυγή του ο ενδιαφερόμενος, δεν μπορεί να χρησιμεύσει στην επίλυση της προκειμένης υποθέσεως. Πράγματι, η διαδικασία που ακολουθήθηκε στην παρούσα περίπτωση δεν ήταν διαδικασία διαγωνισμού. Εν πάση δε περιπτώσει, η παρούσα περίπτωση δεν

παρέχει έρεισμα για εφαρμογή της εξαιρετικής νομολογίας που επιτρέπει την απευθείας προσφυγή στο Δικαστήριο χωρίς προηγούμενη υποβολή ενστάσεως στη διοικητική αρχή, εφόσον η αρχή αυτή μπορεί να καθορίζει η ίδια όριο ηλικίας.

Μόνο το τελευταίο αυτό στοιχείο αξίζει, κατά τη γνώμη μου, να εξεταστεί. Το γεγονός ότι έχει παγιωθεί μια νομολογία, έστω και εξαιρετική, σε ένα συγκεκριμένο τομέα, δεν σημαίνει ότι δεν μπορεί να ισχύσει και σ' έναν άλλο. Συμπληρωματικά αναφέρω ότι η λύση που έχει επικρατήσει, όσον αφορά τους διαγωνισμούς, επεκτάθηκε ήδη και στις προσφυγές κατά εκθέσεως κρίσεως που έχει καταστεί οριστική¹.

Το παραδεκτό, επομένως, της προσφυγής του Βασίλη Μαυρίδη εξαρτάται από ένα μόνο στοιχείο: μπορεί η διοίκηση του Κοινοβουλίου να τροποποιήσει τα κριτήρια ηλικίας που καθόρισε η επιτροπή επιλογής;

Όπως προκύπτει από τα έγγραφα της δικογραφίας, τα οποία επιβεβαίωσε με τις δηλώσεις του ένας από τους εκπροσώπους του Κοινοβουλίου κατά την επ' ακροατηρίου διαδικασία, στο ερώτημα αυτό η απάντηση πρέπει να είναι αρνητική. Πράγματι, η ΑΔΑ έδωσε στην επιτροπή επιλογής πλήρη ελευθερία να επιβάλει κριτήριο ηλικίας αν το έκρινε αναγκαίο. Επομένως, απεκδόθηκε, εκούσια, της δυνατότητας να επανέλθει επί της επιλογής της αυτής.

Η προσφυγή, επομένως, του Βασίλη Μαυρίδη είναι παραδεκτή.

III — Επειδή ο Κωνσταντίνος Βέρρος πρόβαλε νέους λόγους με το υπόμνημά του, πρέπει να εξετασθεί το ζήτημα του παραδεκτού τους πριν από την έρευνα του βασίμου των προσφυγών.

1 — Για παράδειγμα, δεύτερο τμήμα, 3 Ιουλίου 1980, Grassi κατά Συμβουλίου, συνεκδικασθείσες υποθέσεις 6 και 97/79, Recueil σσ. 2157 και 2158, σκέψη 15.

Πράγματι, σύμφωνα με το άρθρο 42, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας «κατά τη διάρκεια της δίκης απαγορεύεται η προβολή νέων ισχυρισμών, εκτός αν στηρίζονται σε νομικά και πραγματικά στοιχεία που ανέκυψαν κατά την έγγραφη διαδικασία». Η νομολογία σας δέχεται, επίσης, το παραδεκτό νέου λόγου, όταν αυτός μπορεί να θεωρηθεί ως «ανάπτυξη λόγου που έχει προβληθεί προηγουμένως», ο δε κανόνας δικαίου που φέρεται ότι παραβιάστηκε μπορεί να έχει αναφερθεί ρητώς ή σιωπηρώς στο εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο¹.

Οι λόγοι που προβλήθηκαν για πρώτη φορά με το υπόμνημα αναφέρονται στην παραβίαση των εξής διατάξεων: του άρθρου 1, παράγραφος 1, στοιχείο ζ, του παραρτήματος III του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως², του άρθρου 29, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, στο οποίο προσέφυγε το Κοινοβούλιο χωρίς λόγο.

Είναι πρόδηλο ότι το άρθρο 42, παράγραφος 2, δεν έχει εφαρμογή σε κανέναν από τους δύο αυτούς λόγους.

Εξάλλου, από την ανάγνωση του δικογράφου της προσφυγής προκύπτει, χωρίς αμφιβολία, ότι το άρθρο 29, παράγραφος 2, δεν αναφέρεται ούτε ρητώς ούτε σιωπηρώς. Κατά συνέπεια, ο λόγος που στηρίζεται στη δήθεν παράβασή του είναι απαράδεκτος.

Πιστεύω, αντίθετα, ότι επιβάλλεται η αντίστροφη λύση σε ό,τι αφορά τον άλλο νέο λόγο. Στην προσφυγή, ο μοναδικός λόγος στηριζόταν στην παράβαση μιας άλλης διατάξεως του ίδιου παραρτήματος, του άρθρου του 5, εδάφιο 1, δεδομένου ότι ο Κωνσταντίνος Βέρρος επέκρινε την επιτροπή διότι πρόσθεσε μια προϋπόθεση ηλι-

κίας σ' εκείνες που καθόρισε η ανακοίνωση κενής θέσεως. Ακριδώς, όμως, η παράβαση του άρθρου 1, παράγραφος 1, στοιχείο ζ, συνίστατο στην επίκριση της παραλείψεως καθορισμού ορίου ηλικίας στην ανακοίνωση για την πλήρωση κενής θέσεως που συνέταξε η διοίκηση του Κοινοβουλίου.

Οι δύο λόγοι φαίνονται επομένως άρρηκτα συνδεδεμένοι, διότι η επιτροπή επιλογής συμπλήρωσε την έλλειψη της επίδικης προϋποθέσεως στην ανακοίνωση για την πλήρωση κενής θέσεως.

Παρατηρώ, εξάλλου, ότι με την απάντησή του το Κοινοβούλιο, δεν προέβαλε καμιά ένσταση απαραδέκτου κατά του λόγου αυτού, που τον εξέτασε μαζί με την παράβαση του άρθρου 5.

IV — Δεδομένου ότι ο λόγος που στηρίζεται στην παράβαση του άρθρου 29, παράγραφος 2, είναι καταφανώς απαράδεκτος, δεν θα τον συζητήσω.

Οι άλλοι λόγοι στηρίζονται στην παράβαση πολλών διατάξεων του παραρτήματος III του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, που ρυθμίζουν τη «διαδικασία των διαγωνισμών», μόνο δε στην υπόθεση Μαυρίδη, στην παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, γενικής αρχής του δικαίου που έχει αναγνωρίσει η νομολογία σας. Στην πράξη, όμως, πηγάζουν όλοι από την ίδια πηγή: οι προσφεύγοντες θεωρούν απαράδεκτο το να αποκλειστούν από το διαγωνισμό βάσει μιας προϋποθέσεως που δεν ήταν σε θέση να γνωρίζουν, εφόσον το μοναδικό κείμενο που είχαν στη διάθεσή τους, η ανακοίνωση για την πλήρωση κενής θέσεως που δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα, δεν την ανέφερε.

Ωστόσο, λόγω του διαφορετικού τους περιεχομένου, οι λόγοι αυτοί πρέπει να εξεταστούν χωριστά.

Αρχίζω από τις φερόμενες ως παραβιάσεις του παραρτήματος III.

1 — Απόφαση της 30ής Σεπτεμβρίου 1982, δεύτερο τμήμα, *Amylum*, υπόθεση 108/81, Συλλογή 1982, σ. 3107, σκέψη 25.

2 — «Η προκήρυξη του διαγωνισμού... πρέπει να καθορίζει, ενδεχομένως, το όριο ηλικίας...».

1. Ο Βασίλης Μαυρίδης προσάπτει στο Κοινοβούλιο ότι δεν τήρησε το άρθρο 1 του παραρτήματος αυτού, που ορίζει ότι «την προκήρυξη του διαγωνισμού αποφασίζει η *αρχή*»¹. Πράγματι, η επιτροπή επιλογής έθεσε την επίδικη προϋπόθεση. Πρόκειται, επομένως, για λόγο που στηρίζεται σε έλλειψη αρμοδιότητας.

Οι δύο προσφεύγοντες προσάπτουν στο Κοινοβούλιο ότι παρέδωξε το στοιχείο ζ του ίδιου άρθρου, σύμφωνα με το οποίο η προκήρυξη του διαγωνισμού πρέπει να καθορίζει «ενδεχομένως, το όριο ηλικίας». Στην παρούσα, όμως, περίπτωση οι προσφεύγοντες πληροφορήθηκαν τις προϋποθέσεις που αφορούν την ηλικία από την επιστολή περί αποκλεισμού τους από το διαγωνισμό. Την παράβαση της διατάξεως αυτής έχει ήδη στιγματίσει η απόφασή σας της 22ας Μαρτίου 1972².

Υποστηρίζουν, επίσης, ότι υπάρχει παράβαση του άρθρου 5, εδάφιο 1. Το άρθρο αυτό ορίζει ότι η «εξεταστική επιτροπή συντάσσει τον κατάλογο των υποψηφίων που πληρούν τους όρους που καθορίζονται από την προκήρυξη του διαγωνισμού». Η επιτροπή επιλογής, όμως, στήριξε τον αποκλεισμό των προσφευγόντων από το διαγωνισμό σε μια προϋπόθεση που δεν καθορίζεται στην ανακοίνωση κενής θέσεως, ούτε — προσθέτει ο Βασίλης Μαυρίδης — προβλέπεται από κοινοτικό κανονισμό. Εφόσον αντιδρούν προς τη διάταξη αυτή, οι προσβαλλόμενες αποφάσεις πρέπει να ακυρωθούν για τους λόγους που ρητά εκτίθενται στις αποφάσεις σας Anselme της 28ης Ιουνίου 1979³ και Ruske της 18ης Φεβρουαρίου 1982⁴.

2. Το Κοινοβούλιο, αμυνόμενο, αναφέρει ότι συχνά καθορίζει ανάτατο και κατάτατο όριο ηλικίας για την πρόσληψη σε μια θέση, γεγονός που αποκλείει κάθε σκέψη αυθαιρεσίας εκ μέρους της επιτροπής επιλογής.

Τονίζει, επίσης, ότι τα κριτήρια επιλογής που προστέθηκαν στα όσα ήδη περιείχε η ανακοίνωση κενής θέσεως, τα καθόρισε η επιτροπή κατά την πρώτη της συνεδρίαση, της 7ης Ιουλίου, πριν δηλαδή υποβληθούν οι αιτήσεις συμμετοχής στο διαγωνισμό του Βασίλη Μαυρίδη και του Κωνσταντίνου Βέρρου, που φέρουν ημερομηνία 17 Ιουλίου. Επομένως, η εξέταση των αιτήσεων αυτών έγινε κατά τρόπο εντελώς αντικειμενικό.

Οι πληροφορίες αυτές δεν αμφισβητούνται. Δεν νομίζω, όμως, ότι αρκούν για να εξαντλήσουν το θέμα. Πρόκειται για θέμα όπου κυριαρχούν νομικά επιχειρήματα. Πράγματι, το ουσιαστικό επιχείρημα του Κοινοβουλίου είναι ότι είναι μάταιο να προβάλλεται παράβαση διατάξεων που ρυθμίζουν τη διαδικασία του διαγωνισμού, όταν πρόκειται για την εξαιρετική διαδικασία προσλήψεως του άρθρου 29, παράγραφος 2.

Προσθέτω ότι και η φραστική διατύπωση εκφράζει τη διαφορά μεταξύ της διαδικασίας αυτής και της κανονικής διαδικασίας. Στην προκειμένη περίπτωση δεν μπορεί να γίνει λόγος ούτε για προκήρυξη διαγωνισμού ούτε για εξεταστική επιτροπή διαγωνισμού, αλλά για ανακοίνωση κενής θέσεως και για επιτροπή επιλογής.

Το ουσιαστικό, λοιπόν, ζήτημα που θέτουν οι λόγοι αυτοί έγκειται, όπως υπογράμμισε ο δικηγόρος του Βασίλη Μαυρίδη στην αγόρευσή του, στο αν η νομολογία του Δικαστηρίου, σύμφωνα με την οποία τα όργανα επιλογής («Auswahlausschüsse») δεσμεύονται από το περιεχόμενο των ανακοινώσεων κενής θέσεως ή των προκηρύξεων

1 — Παράγραφος 1, στην αρχή.

2 — Πρώτο τμήμα, Costacurta κατά Επιτροπής, υπόθεση 78/71, Recueil σ. 168, σκέψεις 7 μέχρι 12.

3 — Πρώτο τμήμα, Anselme και Constant κατά Επιτροπής, υπόθεση 255/78, Recueil σ. 2332, σκέψεις 9 και 10.

4 — Πρώτο τμήμα, Ruske κατά Επιτροπής, υπόθεση 67/81, Recueil σ. 672, σκέψεις 9 και 10.

διαγωνισμού, πρέπει να περιοριστεί μόνο στη διαδικασία του διαγωνισμού ή πρέπει να επεκταθεί σε όλες τις περιπτώσεις που έχει πράγματι δημοσιευθεί ανακοίνωση ή προκήρυξη.

3. Ας εξετάσουμε τις απαντήσεις που μπορούν να δοθούν στο ερώτημα αυτό.

α) Το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι το άρθρο 29, παράγραφος 2, ούτε ορίζει ούτε διευκρινίζει την ειδική διαδικασία του άρθρου 29, παράγραφος 2. Ο λόγος είναι ότι οι συντάκτες του θέλησαν να αφήσουν στα κοινοτικά όργανα την επιλογή των πιο ενδεδειγμένων μέσων για την πλήρωση των σχετικών θέσεων.

Απόδειξη αποτελεί η διαφορά πολιτικής που ακολουθούν τα όργανα της Κοινότητας για προσλήψεις χωρίς διαγωνισμό. Η Επιτροπή συνήθως δεν δημοσιεύει ανακοινώσεις κενής θέσεως σύμφωνα με το άρθρο 29, παράγραφος 2. Στο Συμβούλιο δεν έχουν ποτέ δημοσιευθεί ανακοινώσεις κενών θέσεων των βαθμών Α1 και Α2, ενώ πέντε στις επτά θέσεις άλλων βαθμών που πληρώνονται με τη διαδικασία αυτή ανακοινώνονται στην Επίσημη Εφημερίδα και στον τύπο. Το Κοινοβούλιο, τέλος, δεν δημοσιεύει μεν συστηματικά ανακοινώσεις για τις θέσεις αυτές, το πράττει όμως στις περισσότερες περιπτώσεις.

Νομίζω ότι είναι υπερβολικό να υποστηριχθεί ότι η πρόσληψη σύμφωνα με το άρθρο 29, παράγραφος 2, αφήνεται αποκλειστικά στη διακριτική ευχέρεια των οργάνων. Οι αποφάσεις με τις οποίες έχετε ελέγξει τον τρόπο με τον οποίο χρησιμοποιήθηκε η διαδικασία αυτή εμποδίζουν την εξαγωγή τέτοιου συμπεράσματος¹.

Βέβαια, η νομολογία αυτή δεν αφορούσε θέσεις των βαθμών Α1 και Α2. Για τους τελευταίους, νομίζω ότι η παρατήρηση του Κοινοβουλίου είναι δικαιολογημένη: οι συντάκτες του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως θέλησαν να δώσουν πλήρη ελευθερία στα κοινοτικά όργανα. Αντίθετα, για την πρόσληψη σε άλλους βαθμούς, το άρθρο 29, παράγραφος 2, θέτει προϋποθέσεις («... καθώς και σε εξαιρετικές περιπτώσεις για θέσεις που απαιτούν ειδικά προσόντα»), που πρέπει να ερμηνευθούν στενά².

Στην παρούσα υπόθεση πρόκειται για περίπτωση του δευτέρου τύπου. Πιο συγκεκριμένα, η πρόσληψη προϊσταμένου του γραφείου πληροφοριών του Κοινοβουλίου στην Αθήνα εντάσσεται στο πλαίσιο της προσχώρησης ενός νέου κράτους μέλους. Η προσχώρηση αυτή επιβάλλει χωρίς αμφιβολία, σε ορισμένες περιπτώσεις, ειδικά μέτρα προσλήψεως που εντάσσονται σ' ένα ενδιάμεσο σύστημα, μεταξύ του ειδικού συστήματος του άρθρου 29, παράγραφος 2, και του συστήματος του κοινού δικαίου, όπως ορίζεται στο άρθρο 29, παράγραφος 1. Αυτό εξηγεί γιατί το Κοινοβούλιο ζήτησε τη γνώμη της επιτροπής ίσης εκπροσωπήσεως ως προς τη διαδικασία που επελέγη και εξασφάλισε τη συμμετοχή ενός εκπροσώπου της επιτροπής προσωπικού στις εργασίες της επιτροπής επιλογής.

β) Το Κοινοβούλιο επικαλείται και την απόφασή σας Marengo της 29ης Οκτωβρίου 1975, από την οποία προκύπτει «ότι η προσφυγή στο άρθρο 29, παράγραφος 2, δεν εξαρτάται από καμία προϋπόθεση δημοσιεύσεως, αλλά μόνο από το γεγονός ότι πρόκειται για πρόσληψη υπαλλήλων των βαθμών Α1 και Α2 ή για θέσεις που απαιτούν ειδικά προσόντα»³. Από την

1 — Απόφαση της 26ης Μαΐου 1971, δεύτερο τμήμα, Bode κατά Επιτροπής, συνεκδικασθείσες υποθέσεις 45 και 49/70, σκέψεις 14 μέχρι 19, Recueil σσ. 476-478· απόφαση της 5ης Δεκεμβρίου 1974, πρώτο τμήμα, Van Belle κατά Συμβουλίου, υπόθεση 176/73, σκέψεις 14, Recueil σ. 1370, και 24, Recueil σ. 1373.

2 — Αποφάσεις Bode και Van Belle, που προαναφέρθηκαν.

3 — Απόφαση της 29ης Οκτωβρίου 1975, πρώτο τμήμα, Marengo και λοιποί κατά Επιτροπής, συνεκδικασθείσες υποθέσεις 81 μέχρι 88/74, σκέψη 23, Recueil σ. 1257.

απόφαση αυτή συνάγει λοιπόν το συμπέρασμα ότι, εφόσον είχε το δικαίωμα να μην προβεί σε καμία δημοσίευση, δεν μπορεί να του προσαφθεί ότι δημοσίευσε την επίδικη ανακοίνωση κενής θέσεως έστω και αν δεν ανέφερε σ' αυτήν προϋπόθεση ηλικίας. Το Κοινοβούλιο επικαλείται σχετικά το γαλλικό ρητό: «Όποιος μπορεί το περισσότερο» (να μην δημοσιεύει ανακοίνωση κενής θέσεως) «μπορεί και το λιγότερο» (να δημοσιεύσει ανακοίνωση κενής θέσεως που δεν περιέχει όλες τις προϋποθέσεις προσλήψεως).

Πιστεύω, όμως, ότι, όταν ένα όργανο αποφασίζει να δημοσιεύσει τις ανακοινώσεις κενών θέσεων που πρόκειται να πληρωθούν σύμφωνα με το άρθρο 29, παράγραφος 2, χωρίς να αναφέρει ρητώς ότι πρόκειται για πρόσληψη αυτού του τύπου, είναι υποχρεωμένο να περιλάβει όλες τις προϋποθέσεις προσλήψεως. Οι λόγοι που επιβάλλουν την υποχρέωση αυτή έχουν αναπτυχθεί στην απόφασή σας Grassi της 30ής Οκτωβρίου 1974¹, που αναφερόταν σε ανακοίνωση κενής θέσεως και στις αποφάσεις σας Costacurta, Anselme και Ruske που αφορούσαν προκήρυξη διαγωνισμού. Οι λόγοι αυτοί, που διατυπώθηκαν σε περιπτώσεις που επρόκειτο για διαδικασίες προσλήψεως με την κανονική οδό του διαγωνισμού, φρονώ ότι ισχύουν και για την παρούσα περίπτωση. Νομίζω ότι και στην προκειμένη περίπτωση η ΑΔΑ όφειλε «να έχει ήδη αποφασίσει, κατά το χρόνο συντάξεως της ανακοινώσεως κενής θέσεως, τις προϋποθέσεις που ειδικώς απαιτούνται για την πλήρωση» της θέσεως αυτής και ότι η διαδικασία είναι αντικανονική «αν διαμορφώνει τις προϋποθέσεις αυτές μόλις μετά τη δημοσίευση της ανακοινώσεως,

ανάλογα με τους υποψηφίους που έχουν παρουσιαστεί, δίδει δε στην ανακοίνωση κενής θέσεως την έννοια που κρίνει ότι εξυπηρετεί κατά τον καλύτερο τρόπο τις ανάγκες της υπηρεσίας»². Πιστεύω επίσης ότι δεν είναι σωστό να δικαιολογείται ο αποκλεισμός ορισμένων υποψηφίων «βάσει προϋποθέσεων προσλήψεως που δεν είχαν προηγουμένως ανακοινωθεί κατά τον επιβαλλόμενο τρόπο σε όλους τους ενδιαφερομένους»³. Τέλος θεωρώ ότι, «καίτοι η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως για να καθορίζει τις προϋποθέσεις» μιας οποιασδήποτε διαδικασίας προσλήψεως, οι επιτροπές επιλογής δεσμεύονται από το κείμενο της ανακοινώσεως κενής θέσεως, έτσι όπως αυτό δημοσιεύτηκε, όπως και οι εξεταστικές επιτροπές δεσμεύονται από την προκήρυξη του διαγωνισμού. Πράγματι, ο κύριος ρόλος της ανακοινώσεως κενής θέσεως ή της προκηρύξεως διαγωνισμού «συνίσταται ακριβώς στο να πληροφορεί τους ενδιαφερομένους κατά τον πληρέστερο δυνατό τρόπο περί της φύσεως των προϋποθέσεων που απαιτούνται για την κατάληψη της θέσεως για την οποία πρόκειται, ώστε να τους παρέχει τη δυνατότητα να κρίνουν κατά πόσο πρέπει να υποβάλουν αίτηση συμμετοχής»⁴.

Αυτό πρέπει να ισχύει πολύ περισσότερο στην προκειμένη περίπτωση, όπου οι διαφορές μεταξύ ανακοινώσεως κενής θέσεως και προκηρύξεως διαγωνισμού μπορούν πολύ εύκολα να διαφύγουν της προσοχής ενός προσώπου που δεν γνωρίζει από κοντά τις διαδικασίες προσλήψεως στα κοινοτικά όργανα, όπως το αναγνώρισε κατά την επ' ακροατηρίου διαδικασία ο δικηγόρος του Κοινοβουλίου.

1 — Απόφαση της 30ής Οκτωβρίου 1974, πρώτο τμήμα, Grassi κατά Συμβουλίου, υπόθεση 188/73, σκέψεις 39 και 40, Recueil σ. 1111, και σκέψη 43, Recueil σ. 1112.

2 — Απόφαση Grassi, σκέψη 39, Recueil 1974, σ. 1111.

3 — Απόφαση Costacurta, σκέψη 8, Recueil 1972, σ. 168.

4 — Απόφαση Ruske, σκέψη 9, Συλλογή 1982, σ. 672· με το ίδιο νόημα, απόφαση Anselme, σκέψη 9, Recueil 1979, σ. 2332.

V — Ο Βασίλης Μαυρίδης επικαλέστηκε επίσης την παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης των ιδιωτών προς τη διοίκηση.

1. Υποστηρίζει ότι κάθε υποψήφιος για μια θέση στα κοινοτικά όργανα πρέπει να μπορεί να εμπιστευτεί τις ανακοινώσεις των οργάνων αυτών. Ιδίως, τα πρόσωπα που ενδιαφέρονται για την κατάληψη μιας θέσεως για την οποία έχει δημοσιευθεί ανακοίνωση για την πλήρωσή της πρέπει να μπορούν, βάσει της ανακοινώσεως αυτής, να κρίνουν αν εκπληρώνουν τις απαιτούμενες τυπικές τουλάχιστον προϋποθέσεις και επομένως αν είναι παραδεκτά και έχει νόημα η υποψηφιότητά τους. Επειδή οι υποψήφιοι ρυθμίζουν τη συμπεριφορά τους σύμφωνα με τις ανακοινώσεις αυτές, παίρνοντας την απόφαση να υποβάλουν ή μη αίτηση συμμετοχής προβαίνοντας, κατόπιν, στις ενέργειες που κρίνουν αναγκαίες για να υποστηρίξουν την υποψηφιότητά τους, οι ανακοινώσεις αυτές πρέπει να είναι ακριβείς και πλήρεις.

2. Το Κοινοβούλιο αντιτάσσει ότι η αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης δεν έχει εφαρμογή στην προκειμένη περίπτωση.

Θεμελιώνει την άποψή του στη νομολογία του Δικαστηρίου, όπως τη συνόψισε ο γενικός εισαγγελέας Carototti στις προτάσεις του επί των υποθέσεων 167/80, Curtis, και 268/80, Guglielmi¹. Ο γενικός εισαγγελέας αναφέρει στις προτάσεις του αυτές ότι, για να γίνει επιτυχής επίκληση της εμπιστοσύνης, πρέπει να στηρίζεται σε συγκεκριμένες διαβεβαιώσεις που έχουν παρασχεθεί από τη διοίκηση στους ενδιαφερομένους.

Στη συγκεκριμένη όμως περίπτωση η διοίκηση του Κοινοβουλίου δεν είχε αναλάβει καμιά δέσμευση έναντι των υποψη-

φίων. Περιορίστηκε στη δημοσίευση μιας ανακοινώσεως, για να καταστήσει γνωστή την πρόθεσή της να προσλάβει έναν υπάλληλο ως υπεύθυνο του γραφείου του Κοινοβουλίου στην Αθήνα.

Αντίθετα, κατά την άποψη του Βασίλη Μαυρίδη, το Κοινοβούλιο, θέτοντας ορισμένες προϋποθέσεις με την ανακοίνωση για την πλήρωση κενής θέσεως, παρέσχε στους υποψηφίους τη διαβεβαίωση ότι η συμμετοχή στη διαδικασία προσλήψεως εξαρτάται από αυτές τις προϋποθέσεις και όχι από άλλες.

3. Πιστεύω, πράγματι, για τους λόγους που εκθέσατε στις αποφάσεις Costacurta, Grassi, Anselme και Ruske, ότι η απόρριψη αιτήσεων συμμετοχής βάσει μιας προϋποθέσεως που δεν περιλαμβάνεται στην ανακοίνωση για την πλήρωση κενής θέσεως προσβάλλει τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη των υποψηφίων για την πληρότητα των στοιχείων που περιέχονται στην ανακοίνωση αυτή.

Κατά τη γνώμη μου δεν μπορεί να συμβαίνει διαφορετικά, παρά μόνο αν το όργανο διευκρινίζει στην ανακοίνωση ότι η προς πλήρωση θέση θα καλυφθεί κατ'εφαρμογή του άρθρου 29, παράγραφος 2, και ότι, επομένως, δεν εφαρμόζονται οι συνήθεις κανόνες προσλήψεως. Σε μια τέτοια περίπτωση, νομίζω ακόμη ότι το όργανο οφείλει να δώσει στη δημοσίευση αυτή μια σαφώς διαφορετική μορφή από τη μορφή προκηρύξεως διαγωνισμού, ώστε να είναι σε θέση οι υποψήφιοι να μη συγχέουν τη διαδικασία αυτή με την κανονική διαδικασία προσλήψεως.

Προτείνω, επομένως, να ακυρώσετε τις αποφάσεις περί αποκλεισμού του Βασίλη Μαυρίδη και του Κωνσταντίνου Βέρρου από την επίδικη διαδικασία προσλήψεως λόγω του ότι δεν πληρούσαν μια προϋπόθεση που δεν αναφέρεται στην ανακοίνωση για την πλήρωση κενής θέσεως. Αντίθετα, θεωρώ αλυσιτελές να ακυρώσετε στο σύνολό της τη διαδικασία προσλήψεως και

1 — Προτάσεις στην υπόθεση 167/80, Curtis κατά Επιτροπής και Κοινοβουλίου, Συλλογή 1981, σ. 1551, και προτάσεις στην υπόθεση 268/80, Guglielmi κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1981, σ. 2307.

την απόφαση διορισμού στην οποία κατέληξε. Πράγματι, αν το Κοινοβούλιο επανελάμβανε την επίδικη διαδικασία, δημοσιεύοντας αυτή τη φορά ανακοίνωση για την πλήρωση κενής θέσεως με όλες τις συμπληρωματικές προϋποθέσεις που καθόρισε η επιτροπή επιλογής, οι προσφεύγοντες θα αποκλείονταν και πάλι. Ομοίως, θα γίνονταν δεκτοί να μετάσχουν στις συνεντεύξεις μόνο τα πρόσωπα που είχαν επιλεγεί σύμφωνα με τα κριτήρια που καθό-

ρισε η επιτροπή επιλογής· η τελική δε επιλογή, καθώς και ο διορισμός στον οποίο κατέληξε, μπορούν να διατηρηθούν. Όπως, δηλαδή, στην υπόθεση *Anselme* «ο αποκλεισμός των προσφευγόντων από τον κατάλογο των υποψηφίων δεν είχε ως αποτέλεσμα να περιληφθούν στον κατάλογο αυτό επιλεγμένα πρόσωπα», δεν υπάρχει λόγος να ακυρωθούν οι διαδικασίες προσλήψεως που ακολούθησαν τον αποκλεισμό αυτό¹.

Για τους λόγους αυτούς προτείνω:

- την ακύρωση μόνο των αποφάσεων της επιτροπής επιλογής περί αποκλεισμού υποψηφιοτήτων των Βασίλη Μαυρίδη και Κωνσταντίνου Βέρρου για τη θέση του προϊσταμένου του γραφείου πληροφοριών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στην Αθήνα,
- και την καταδίκη του Κοινοβουλίου στα δικαστικά έξοδα.

1 — Σκέψη 15, Recueil 1979, σ. 2333.